

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619201308
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3619201308.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej vo veci starostlivosti o maloleté deti a to: O. a S., bytom u matky, zastúpené Úradom práce sociálnych vecí a rodiny G., deti rodičov: matky I., a otca G., právne zastúpeného S., v konaní o návrhu matky na zmenu výkonu práv a povinností rodičov k mal. deťom, o odvolaní otca maloletých detí proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 5. februára 2020, č.k. 2P/65/2019-90, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach - výrokoch III., IV., a V., ktorými bola určená vyživovacia povinnosť otca a rozhodnuté o zročnom výživnom, p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zmenil rozsudok Okresného súdu Partizánske č.k. 1P/16/2017-174 z 09.04.2018 tak, že maloleté deti O. K., nar. XX.XX.XXXX a S. K., nar. XX.XX.XXXX zveril do osobnej starostlivosti matky s účinnosťou od 10.09.2019. Výrokom II. rozhodol, že obidvaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok. V zmysle výroku III. je otec povinný počnúc dňom 10.09.2019 prispievať na výživu maloletého O. K., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 170,- eur mesačne a na výživu maloletého S. K., nar. XX.XX.XXXX výživným vo výške 130,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky maloletých detí. Výrokom IV. nadväzne súd rozhodol, že otec je povinný zaplatiť zročné výživné na maloletého O. K., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 10.09.2019 do 29.02.2020 v sume 869,- eur do troch mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozsudku, k rukám matky maloletého a výrokom V., že otec je povinný zaplatiť zročné výživné na maloletého S. K., nar. XX.XX.XXXX za obdobie od 10.09.2019 do 29.02.2020 v sume 641,- eur do troch mesiacov od právoplatnosti tohto výroku rozsudku, k rukám matky maloletého. V zmysle výroku VI. súd styk otca s maloletými deťmi neupravil.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že matka maloletých sa návrhom doručeným súdu dňa 10.09.2019 v spojení s prednesmi na pojednávaní domáhala zmeny výchovného prostredia maloletých detí a ich zverenia do osobnej starostlivosti matky, zároveň určenia vyživovacej povinnosti otca k deťom vo výške 200,- eur na každé z detí odo dňa podania návrhu. Styk otca s deťmi upravovať nenavrhol. Dôvodila, že skorším rozhodnutím boli synovia zverení do osobnej starostlivosti otcovi a určené výživné matke. Už týždeň po rozvoze sa však starší syn nastahoval k nej a odvtedy býva u nej. O mladšieho syna sa často starali jej rodičia, kam ho otec dával viac, ako k nej. Informácie jej odkazuje po deťoch. Týždeň v lete 2019 boli synovia u otca a odvtedy sú obaja u matky detí. Otec sa k návrhu matky vyjadril na pojednávaní tak, že s návrhom súhlasil až na výšku výživného, ktoré navrhol určiť vo výške 70,- eur na každé s detí. Styk nenavrhol upraviť. Kolízny opatrovník doporučil návrhu matky vyhovieť.

3. Za aplikácie ust. § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, 4, § 25 ods. 1, 2, § 26, § 62 ods. 1-6, § 65 ods. 1, 2, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1-3 Zákona o rodine na zistený skutkový stav a v dôsledku jeho vyhodnotenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmena výchovného prostredia je v záujme maloletých, keďže jeho aktuálny stav sa zhoduje s vôľou rodičov smerujúcou k tomu, aby režim starostlivosti o súrodencov nebol rozdielny. To, že mal. S. inklinuje stále viac k bývaniu s otcom, by malo otca motivovať k pravidelnému kontaktu nielen s ním, ale aj s mal. O. a podporovaniu detí. Právo zastupovať deti a spravovať ich majetok v bežných veciach majú naďalej obidvaja rodičia. Súd neurčil styk otca s deťmi, pretože rodičia úpravu styku nenavrhli, rovnako ani kolízny opatrovník. Súd ani nezistil, že by matka bránila v styku otcovi s deťmi. Rodičia by si mali osvojiť závery zo správy z poradensko-psychologického procesu. Súd zistil v priebehu dokazovania, že životná úroveň rodičov sa zmenila rovnako, ako sa zmenili náklady na výživu detí. Zmena u rodičov spočíva aj v tom, že ich životná úroveň nezodpovedá súdu preukázaným príjmom, ich skutočné príjmy sú z podstatnej časti nepreskúmateľné, životné rozhodnutia rodičov, ktoré ju ovplyvňujú, nie sú odôvodniteľné z pohľadu hospodárnosti. Matka na základe vykonaného dokazovania po ukončení rodičovskej dovolenky začala opäť podnikáť, pričom podľa výpovede otca jej podnikanie rodičia dotujú. Z podnikania nemá zisk, naopak od počiatku je stratové, nepokrývajúce ani náklady prevádzky, nie to ešte postačujúce na živobytie. Z pohľadu rodinného práva by rodič mal vyvíjať snahu o dosiahnutie príjmu, ktorý mu umožní zabezpečiť nielen živobytie svoje, ale v prvom rade výživu detí. Súkromné podnikanie je z tohto pohľadu veľmi rizikovou aktivitou, odhodlanie podnikáť by malo byť kryté schopnosťou prečkať určité racionálne zhodnotenú obdobie bez príjmu či straty a najmä reálnym a potenciálne úspešným podnikateľským plánom. V tomto prípade matka detí uprednostnila súkromné podnikanie za situácie, že nemala dostatočný príjem ani len na jeho rozbeh nie to ešte na situáciu, ak budú príjmy z podnikania nižšie ako výdavky. Nezaujem o zamestnanecký pomer odôvodnila tým, že by nemala možnosť starať sa o maloleté deti osobne. Takýto argument možno však zohľadniť len do tej miery, že je v porovnaní s otcom detí znevýhodnená (nemožno očakávať, že bude mať také možnosti plniť požiadavky zamestnávateľa, či vziať akékoľvek zamestnanie). Matke detí však pomáhajú rodičia. Súd preto nevychádzal z toho, že matka je neschopná dosiahnuť príjem, tak aby sa mohla aspoň sčasti podieľať na výžive detí, ale že jej súčasná sociálna situácia, pokiaľ ide o príjmovú aj výdavkovú časť, je výsledkom jej osobného rozhodnutia, ktoré nie je hospodárne a matka si tak svojvoľne svoju sociálnu situáciu zhoršuje. Vzhľadom k aktuálnej miere evidovanej nezamestnanosti a ponuke pracovných miest nie je vôbec nereálne dosiahnuť príjem zo zamestnania na úrovni 400-500,- eur a nemá žiaden zmysel očakávať, že sa hospodársky výsledok z podnikania otočí, pokiaľ sa nič podstatné v podnikateľskom pláne nemení. Avšak aj v prípade dosiahnutia takéhoto príjmu je zrejmé, že výživné od otca by malo kryť jej vyššie uvedené znevýhodnenie a reálne schopnosti dosiahnuť príjem na určitej úrovni. Pokiaľ ide o sociálne a majetkové pomery otca detí, tak dlhodobé hospodárske výsledky spoločnosti K. ktorej je otec detí jedným z dvoch spoločníkov (okrem svojej družky), a zároveň jej zamestnancom, sú v podstate v rozpore so samotným účelom podnikania v zmysle Obchodného zákonníka. Podnikanie je podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Z účtovnej uzávierky za rok 2018 a výsledkov hospodárenia zverejnených na internetovej stránke www.finstat.sk, súd zistil, že pri výnosoch z hospodárskej činnosti 136.022,- eur a nákladoch na hospodársku činnosť 163.912,- eur dosiahla obchodná spoločnosť ako výsledok hospodárenia stratu 27.890,- eur, spolu s nákladmi na finančnú činnosť stratu 32.071,- eur. Obchodná spoločnosť je v strate nepretržite od roku 2013 (evidencia na finstat.sk), pričom celkovo ide o stratu 91.463,-eur, tržby spoločnosti za uvedené obdobie sú pritom spolu 699.728,- eur! Napríklad odpisy a opravné položky k dlhodobému nehmotnému majetku a dlhodobému hmotnému majetku za rok 2018 boli v sume 16.292,- eur. Za roky 2013-2019 si spoločnosť zaobstarala na podnikanie tri motorové vozidlá (podľa dokladov predložených otcom detí). Je zrejmé, že otcovi detí sa "oplatí" podnikáť aj pri každoročnej strate, pri nákladoch prevyšujúcich tržby, čo je jav vskutku neobvyklý a v štandardnej trhovej ekonomike a reálne uvádzaných príjmoch a výdavkoch možný len v prípade, že niekto podnikanie "nezištne dotuje", inak by sa pravdepodobnejšie skôr ako neskôr prihlásili veritelia a spoločnosť skončila v konkurze s prognózou na jej zánik. Otec detí nevysvetlil, ako je možné pri danom hospodárení, kde spoločník v podstate nedosahuje dlhodobý zisk, napriek tomu podniká, mať príjem len z minimálnej mzdy a uhrádzať náklady domácnosti, splácať úver a udržiavať preukázanú životnú úroveň. Dieťa sa má podieľať na životnej úrovni rodiča, nie len na príjmoch, ale aj na majetku. Pokiaľ rodič je spoločníkom obchodnej spoločnosti, táto nadobúda majetok na úkor zisku, pričom logicky z majetku spoločnosti dieťa na rozdiel od výživného nemá nič, tak rodič zveľaďuje svoj majetok na úkor výživného na dieťa. Ak spoločnosť nezväčšuje svoj

majetok, nemá dlhodobý zisk, stráca sa účel podnikania. Súd nespochybňuje, či náklady na vynaložené na podnikanie sú z daňového hľadiska oprávnené, či ich bolo potrebné na podnikanie vynaložiť vo výške ako vyplýva z účtovnej závierky, čo je v podstate nepreskúmateľná záležitosť (predmet podnikania doprava - "primerané" náklady na prevádzku, údržbu, opravy vozidiel, nájom, služby leasing a pod., rezerva v mzdovej zložke - majú obrovskú prípustnú odchýlku) nie je to predmetom tohto konania, súd však má za to, že preukázaný príjem otca dieťaťa, teda čistá mzda 427,11 eur, teda nižšia ako mesačná splátka úveru, sa nerovná čistému príjmu otca. Jednak otec dieťaťa uviedol, že pracuje aj ako vodič a zamestnancovi s tým istým pracovným zaradením (I. Ch.) sú vyplácané aj diéty výškou prevyšujúce mzdu, tiež pretože nezahŕňa aj sumu, ktorou sa majetok spoločnosti zväčšuje a napokon to najpodstatnejšie, preukázaný príjem sa nezhoduje s výdavkami na živobytie otca detí. Otec detí nezdôvodnil, ako sa vôbec pri takomto hospodárení podnikateľ oplatí, a nie zamestnať sa u iného zamestnávateľa, tak ako zamestnanec spoločnosti I. Q. s príjmom cca 1.400-1.500,- eur (mzda, cestovné, stravné). Súd tak dospel k záveru, že ak má otec detí zamestnanca, ktorý takýto príjem dosahuje, pričom otec detí sa tiež touto prácou živí, tak o to viac je schopný takýto príjem dosiahnuť aj zo zamestnania. Pokiaľ sa mu oplatí podnikateľ, navyše je zrejmé, že spolu s družkou sú schopní získavať zákazky a dosahovať tržby ako v roku 2018, je suma cca 1.400-1.500,- eur skutočne preukázateľné "fiktívne" minimum príjmovej časti rozpočtu otca dieťaťa, nezahŕňajúc vplyv podnikania na majetkové pomery otca, ktorý musí byť pozitívny, inak neexistuje dôvod podnikateľ. Vo všeobecnosti je takmer nemožné určiť u podnikateľa reálny zisk (príjem), pretože nie je nijak nútený vykazovať zisk, tým pádom si zvyšovať daňovú povinnosť, iba preukazovať oprávnené náklady za účelom vedenia účtovníctva a jeho kontroly. Princíp by mal byť pritom rovnaký u zamestnanca aj u podnikateľa, evidentne to však neplatí. Azda nik nespochybní, že nikto by neuzavrel pracovnú zmluvu a nepracoval rok či päť, keby jeho dohodnutá mzda bola 0,- eur, podnikanie so ziskom 0,- eur, dokonca stratou sa však evidentne opláca, inak takáto činnosť nemá zmysel. Otcovi už bolo určené výživné k mal. R. vo výške 70,- eur. Súd určil vzhľadom k veku detí a vyšším nákladom na výživu staršieho syna O. výživné k tomuto vo výške 170,- eur a k mal. S. vo výške 130,-eur, čím výživné na tieto deti je v sume 300,- eur + 70,- eur. Súd prihliadol na to, že aj pri fikcii príjmu matky spočívajúcej v jej možnostiach, je životná úroveň otca podstatne vyššia, preto by mal hradiť podstatnú časť nákladov na výživu detí. Príspevok 5,67- eur/deň na mal. O. a 4,33- eur/deň na mal. S. a podiel 25,52% (na mal. R., S. a O.) z fikcie skutočne minimálneho dosiahnuteľného príjmu (1.450,- eur) nemožno považovať za neprimerane vysoký príspevok. Otec má ešte jednu vyživovaciu povinnosť k mal. N., súd je však toho názoru, že na zdôvodnenie vplyvu tejto vyživovacej povinnosti na výšku súdom určeného výživného by museli byť zodpovedané otázky o dôvodnosti a hospodárskej účelnosti podnikania obidvoma rodičmi mal. N. pri preukázaných hospodárskych výsledkoch spoločnosti, ktorej sú spoločníkmi a spochybnené východiská, z ktorých súd vychádzal. Súd určil aj zročné výživné. Vychádzal z návrhu matky pokiaľ ide o začiatok doby, od ktorej ju určil. Otec si vyživovaciu povinnosť k synom neplnil, čo je len dôkazom, že neprikladal vyživovacej povinnosti na deti váhu, hoci tieto boli reálne v starostlivosti matky. Argument, že o vyživovacej povinnosti nebolo ešte rozhodnuté, a teda netreba na výživu vôbec prispievať, nie je morálne, ani právne odôvodniteľný. Je potrebné si uvedomiť, že vzájomné spory rodičov, nechota komunikovať či dohodnúť sa v majetkových veciach ohľadom vypořádania BSM a pod., bez ohľadu na to, kto má na tom väčší podiel, nesmie byť na úkor vyživovacej povinnosti detí - na úkor maloletých detí. Na výživu detí otec prispel až 21.01.2020 - 04.02.2020 vo výške 200,- eur, čo súd na účely výpočtu zročného výživného rozdelil na polovicu pre každé z detí. Súd vypočítal zročné výživné (teda výživné, ktoré už zaplatené malo byť, výživné sa platí mesačne vopred), ako súčin sumy určeného výživného a počtu mesiacov (5 mesiacov do konca mesiaca február 2020) a časti mesiaca (21 dní mesiaca september 2019), čo predstavuje u mal. O. po odrátaní sumy 100,- eur sumu 869,- eur a u mal. S. sumu 641,- eur. Splatnosť súd určil, keďže ide o vyššiu sumu na tri mesiace. O trovách konania súd nerozhodoval, pretože návrh na priznanie trov konania nebol podaný. Súčasne nezhliadol žiadne mimoriadne okolnosti, vzhľadom ku ktorým by bolo dôvodné trovy priznať jednému či druhému rodičovi.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol otec maloletých detí, smerujúc svoje odvolanie voči výrokom III., IV. a V. napadnutého rozhodnutia, ktorými súd prvej inštancie rozhodol o vyživovacej povinnosti otca a o zročnom výživnom, navrhujúc odvolaciemu súdu ich zmenu tak, že vyživovacia povinnosť otca v prospech maloletého O. bude určená vo výške 90,- eur mesačne a maloletého S. vo výške 110,- eur mesačne s tým, že adekvátne k tomu bude upravená tiež výška zročného výživného za obdobie do 29.02.2020, teda do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uplatňujúc dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na

základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) otec namietal správnosť záveru, že súdom prvej inštancie určené výživné je primerané veku a odôvodneným potrebám maloletých a tiež jeho schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom. Podľa jeho názoru v konaní neboli preukázané odôvodnené výdavky na deti vo výške, ktorá by opodstatňovala súdom prvej inštancie určenú výšku výživného. Za primeranú výšku považuje otec výživné, ktoré je obsiahnuté v odvolacom návrhu, ktoré podľa jeho názoru bude plne pokrývať odôvodnené výdavky maloletých detí, keď navyš na týchto by sa mala podieľať aj matka, ktorá bude poberať tiež rodinné prídavky. Vyživovacia povinnosť nemôže byť prenesená výlučne na otca. Tiež nebolo zohľadnené, že otec má celkovo štyri vyživovacie povinnosti (tiež k mal. N. K., nar. XX.XX.XXXX), ktorú podľa jeho názoru súd pri rozhodovaní nevezal do úvahy, dôvodiac, že nemá v tomto smere zodpovedané potrebné otázky. Túto vyživovaciu povinnosť je však vylúčené ignorovať. Otec má na tri zo svojich štyroch detí určené výživné v celkovej výške 370,- eur, čo je podľa jeho názoru veľa. Nestotožňuje sa s tým, ako vyhodnotil súd prvej inštancie jeho podnikanie, ktoré vykonáva prostredníctvom spoločnosti K..., vyhodnociac jeho účtovné portfólio za celé obdobie existencie spoločnosti napriek tomu, že otec spolu so svojou priateľkou sa stali spoločníkmi a konateľmi spoločnosti až od 17.07.2015 a nie od roku 2013, teda od jej vzniku. Súd tiež nevezal do úvahy výšku splátok úverov na motorové vozidlá, ktoré sú jediným pracovným nástrojom spoločnosti, čo predstavuje 2.000,- eur mesačne.

5. Kolízny opatrovník vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní dotknutých častiach ako v plnom rozsahu vecne správny potvrdiť.

6. Matka vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu rovnako navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, tvrdiac úplnú nedôvodnosť podaného odvolania. Rozsudok je spravodlivý, vydaný na základe riadneho posúdenia skutkového stavu veci. Poukazuje na to, že obe deti nepretržite, a to už týždeň po rozvode mal. O., t.j. od 09.04.2018 a mal. S. od prázdnin 2019, t.j. od 01.07.2019, bývajú u nej. Vie si predstaviť aj vyššiu výšku výživného, s poukazom na vek a náklady na výživu a všetky potreby maloletých detí, ktoré neustále narastajú. Mal. O. končí v tomto školskom roku dochádzku v základnej škole a bude pokračovať v štúdiu na strednej škole, mladší syn nastupuje na jeseň do prvej triedy ZŠ. Tvrdenie, že určené výživné nie je adekvátne, či nezohľadňuje skutočné výdavky mal. detí, považuje za tvrdenia otca hraničiace s urážkou jej osoby a pripomína, že otec detí na ich výživu, odkedy sú u nej, riadne neprispieva a z dôvodu dovtedajšej súdnym rozhodnutím zadefinovanej osobnej starostlivosti nepoberá doposiaľ na deti žiadne rodinné prídavky. Nestotožňuje sa s tvrdením otca, že v dôsledku rozhodnutia súdu by mala byť vyživovacia povinnosť prenesená iba na neho. Poukazuje tiež na to, že sa sama stará tiež o R. K., nar. XX.XX.XXXX, ktorej otcom je rovnako G. K., na ktorej výchove a výžive sa rovnako tento nepodieľa. Je spravodlivé, aby sa aspoň v určenom rozsahu podieľal otec aspoň materiálne na zabezpečení potrieb detí, ak už nie na výkone starostlivosti o ne. Poukazuje na to, že deti majú právo podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov.

7. Krajský súd Trenčín ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v lehote (§ 362 CSP) a má predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65, § 66 CMP), prihliadnuc i na prípadné vady konania (§ 67 CMP) a po jeho preskúmaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) dospel k záveru, že toto je potrebné v odvolaní dotknutých častiach (výroky III.,IV. a V., ktorými bolo rozhodnuté o vyživovacej povinnosti otca a zročnom výživnom) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť, pričom podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukazuje. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcich častiach (výroky I.,II. a VI., ktorými bolo rozhodnuté o zmene výkonu osobnej starostlivosti a neupravení styku otca s mal. deťmi) odvolací súd nepreskúmal, keďže odvolaní dotknuté neboli a nejde tiež o výroky závislé vo vzťahu k odvolaní dotknutým častiam rozhodnutia.

8. Matka mal. detí sa podaným návrhom domáhala zmeny úpravy práv a povinností rodičov k mal. deťom a to tak, že tieto žiadala zveriť do svojej výlučnej starostlivosti a určiť výživné zo strany otca vo výške 200,- eur na každé dieťa dôvodiac, že mal. deti fakticky dlhodobo žijú s ňou o tieto sa stará, pričom otec sa na úhrade ich odôvodnených potrieb ničím nepodieľa, teda si vyživovaciu povinnosť riadne neplní.

9. Súd prvej inštancie návrhu na zmenu výkonu osobnej starostlivosti vyhovel konštatujúc naplnenie zákonných predpokladov daných príslušnými ustanoveniami Zákona o rodine túto zmenu

odôvodňujúcich, otcovi tiež určil vyživovaciu povinnosť na mal. O. vo výške 170,- eur mesačne, mal. S. 130,- eur mesačne s tým, že súčasne nedoplatok na zročnom výživnom (v prospech mal. O. v celkovej sume 869,- eur, v prospech mal. S. v celkovej sume 641,- eur) uložil otcovi zaplatiť k rukám matky do troch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Styk otca s mal. deťmi neupravil.

10. Odvolateľ (otec mal. detí) namieta, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že má celkovo 4 vyživovacie povinnosti, rovnako ako ani to, že tiež matka je povinná sa podieľať na výžive mal. detí, že spoločnosť, prostredníctvom ktorej podniká, spláca úver 2.000,- eur mesačne na vozidlá, prostredníctvom prevádzky ktorých vykonáva podnikateľskú činnosť, že do tejto spoločnosti vstúpil až v priebehu jej činnosti (v roku 2015) a v konečnom dôsledku má za to, že výška výživného nezodpovedá jeho komplexným pomerom. Namieta nesprávne skutkové závery, ako dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

11. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľ ani netvrdil.

13. V ďalšom posúdení rozhodujúcich skutočností, odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky otca ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP), vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil správne výšku vyživovacej povinnosti otca vychádzajúc z potenciality príjmu na jeho strane (§ 61 ods. 1-5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine), ako aj splatnosť a výšku zročného výživného v rozhodnutí vymedzenom období, konštatujúc tak naplnenie práva mal. detí podieľať sa na životnej úrovni otca, ako povinného rodiča, súlad výšky určenej vyživovacej povinnosti s komplexnými pomermi otca, ako aj odôvodnenými potrebami mal. detí. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež podrobne a precízne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v odvolaní dotknutých častiach, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

14. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam otca odvolací súd uvádza:

15. Podľa článku 41 ods. 4 Ústavy SR, starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností, až keď nedôjde k dohode rodičov, rozhodne súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa.

16. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia, prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 1, 2 Zákona o rodine). Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 4, 5 Zákona o rodine). Pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 od. 1 Zákona o rodine). Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov (§ 78 ods. 3 Zákona o rodine).

17. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, ustanovením § 62 Zákona o rodine, v spojení s čl. 32 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, je na jednej strane garantované právo rodičov vychovávať svoje deti a na druhej strane garantované právo deťom na rodičovskú starostlivosť a výchovu, ktoré právo v sebe zahŕňa okrem iného aj zabezpečenie zo strany rodičov všetkých podmienok materiálnej, aj nemateriálnej povahy, aby sa dieťa mohlo riadne vyvíjať. Podľa Dohovoru o právach dieťaťa má každé dieťa právo na životnú úroveň nevyhnutnú pre jeho telesný, duševný, duchovný, mravný a sociálny rozvoj. Vyživovacia povinnosť rodičov, prostredníctvom ktorej sa uvedené právo detí naplňa, má niekoľko foriem, môže byť plnená osobnou starostlivosťou, alebo tiež poskytovaním vecných plnení, napríklad zakupovaním stravy, nákupom ošatenia, zabezpečovaním zdravotnej starostlivosti a podobne. Základnou podmienkou správneho určenia vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je vyhodnotenie nákladov na pokrytie odôvodnených potrieb dieťa, ktoré však nezahŕňajú len náklady na základné životné potreby (bývanie, strava, ošatenie), ale aj náklady na uspokojovanie sociálnych potrieb dieťaťa - vzdelávania, kultúrne a športové aktivity závislé od veku dieťaťa, ale aj náklady na zdravotný stav dieťaťa, ktoré si dieťa samé nemôže zabezpečiť, keďže nie je schopné samé sa živiť, tieto sú však limitované z hľadiska ich vynakladania reálnymi možnosťami oboch rodičov. Súd zohľadňuje pri posudzovaní výživného aj výkon osobnej starostlivosti o dieťa, ktorým sa kompenzuje výživné vo finančnom vyjadrení a tiež nárast životných nákladov vo svetle tzv. valorizačnej klauzuly, ako aj právo mal. detí podieľať sa na životnej úrovni povinného rodiča. V súlade s právami dieťaťa, Zákon o rodine vytvoril mechanizmy, ktoré majú zabezpečiť, že bude možné zistiť čo najobjektívnejšie možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodiča, súčasne prihliadnuť na správanie povinného rodiča definovaného v ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

18. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že o výživnom na maloletých a výchovnom prostredí bolo naposledy rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Partizánske pod č.k. 1P/16/2017-174 z 09.04.2018 tak, že súd manželstvo rodičov detí rozviedol, mal. deti O. a S. zveril do osobnej starostlivosti otca, matke určil výživné 40,- eur na O., 30,- eur na mal. S. a mal. R., nar. XX.XX.XXXX zveril do osobnej starostlivosti matke, pričom otcovi určil výživné k maloletej vo výške 70,- eur mesačne. Otec detí v tom čase žil v rodinnom dome, ktorý bol vo vlastníctve jeho a jeho rodičov. Pracoval v spol. K., ktorú vlastní. Svoj mesačný príjem uvádzal vo výške 500,- eur netto mesačne. V tom čase už mal vyživovaciu povinnosť k mal. N. K., ktorá bola a je tiež v súčasnosti druhou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti K.. Matka detí podnikala ako SZČO s obchodným menom I. K. - K.. Poberala rodičovský príspevok. V súčasnosti rozhodnutím súdu prvej inštancie (odvolaním nedotknutými výrokmi I. a II.) došlo k zmene doterajšej úpravy práv a povinnosti k mal. deťom (v ktorej časti bol už rozsudok súdu prvej inštancie v čase rozhodovania odvolacieho súdu právoplatným) tak, že vo vzťahu k obom maloletým deťom došlo k zmene výkonu osobnej starostlivosti o tieto z otca na matku, a to s účinnosťou od 10.09.2019, minimálne odkedy reálne obe mal. deti potom, čo odišli od otca vo výlučnej osobnej starostlivosti matky sú a od ktorej doby sa otec na vyživovacej povinnosti maloletých detí (s výnimkou jednorazového výživného v mesiaci január 2020) nepodieľa, teda zabezpečovanie odôvodnených potrieb mal. detí po celú dobu bolo výlučne na pleciach matky. Maloletý O. bol v čase rozhodovania súdu prvej inštancie žiakom základnej školy, perspektívne však od nového školského roku začne navštevovať strednú školu. Maloletý S. od 01.09.2020 nastupuje povinnú základnú školskú dochádzku (bude navštevovať prvý ročník základnej školy), v čase rozhodovania súdu prvej inštancie navštevoval ešte predškolské zariadenie, rovnako

ako maloletá R. (tretie dieťa rodičov), na ktorú má otec určenú vyživovaciu povinnosť vo výške 70,- eur mesačne. Matka má v základe výdavky na bývanie v X-izbovom byte, kde žije so všetkými tromi deťmi, kde platí nájom 110,- eur, el. energiu 20,- eur, internet 9,90 eur, plyn 5,- eur, koncesionárske poplatky 5,- eur mesačne. Maloletej R. platí za stravu v škôlke a školné spolu 32,- eur mesačne, ktorý identický výdavok zjavne dopadá aj na maloletého S.. V súvislosti so zdravotným stavom detí nie sú podľa matky mimoriadne výdavky, tieto nenavštevujú platené mimoškolské aktivity. Podľa lustrácie v Soc. poisťovni matka detí bola evidovaná ako SZČO od 01.07.2005 do 30.09.2018, podľa výpisu zo živnostenského registra je evidovaná pod obchodným menom I. K. -K. stále ako živnostník. Podľa daňového priznania matky k dani z príjmu FO za rok 2018 nedosiahla žiaden príjem. Z dokazovania vyplynulo, že s výdavkami (tiež na základné potreby mal. detí) pomáhajú matke jej rodičia, ktorý jej poskytli tiež vstupný „kapitál“ na podnikanie. Otec detí je evidovaný ako zamestnanec spol. K., ktorá spoločnosť má podľa výpisu z obchodného registra dvoch spoločníkov a to otca detí a jeho aktuálnu partnerku B. Y. (matku mal. N.), ktorí sú zároveň konatelia spoločnosti, konajúci každý samostatne. Podľa účtovej závierky spol. K. za rok 2018 a výsledkov hospodárenia zverejnených na internetovej stránke www.finstat.sk, uvedená spoločnosť pri výnosoch z hospodárskej činnosti 136.022,- eur a nákladoch na hospodársku činnosť 163.912,- eur vykázala ročnú stratu 27.890,- eur. Majetok spoločnosti vzrástol medziročne zo sumy 65.078,- eur ku koncu roka 2017 na 75.850,- eur ku koncu roka 2018, a záväzky z 43.809,- eur ku koncu roka 2017 na 62.937,- eur ku koncu roka 2018. Odpisy a opravné položky k dlhodobému nehmotnému majetku a dlhodobému hmotnému majetku za rok 2018 boli v sume 16.292,- eur. Na spoločnosť K.. je od 06.08.2019 ako na vlastníka evidované motorové vozidlo E., od 25.09.2015 na spol. W. evidované vozidlo G. a od 07.11.2016 na spol. A. B. D.. evidované vozidlo V., pričom držiteľom vozidiel je vo všetkých prípadoch spol. K. Podľa potvrdenia netto mesačná mzda otca detí by mala byť v spol. K. vo výške cca 427,11 eur mesačne. Podľa pracovnej zmluvy je zamestnaný od 05.04.2016 ako vodič dodávky. Netto mzda zamestnanca spoločnosti I. Ch., zastávajúceho rovnakú pracovnú pozíciu ako otec, bola zistená vo výške cca 1.450,- eur (vrátane diet). Spoločníčka obchodnej spoločnosti (jeho súčasná partnerka a matka mal. N. je rovnako zamestnaná v spoločnosti, jej netto mzda by mala byť podľa potvrdenia vo výške 833,95 eur mesačne. Otec tvrdí, že žije v byte so svojou priateľkou a ich dcérou N., ktorý byt patrí jeho priateľke, náklady na užívanie ktorého sú cca 200,- eur mesačne, ktoré podľa neho platí jeho priateľka, on sa však podieľa na nákladoch ostatných ako sú nákupy, chod domácnosti, splácanie úveru. K svojmu podnikaniu uviedol, že podniká asi 4 roky, pričom od začiatku podnikania v spoločnosti, prostredníctvom ktorej podniká, neboli plusové výnosy, keďže nakupovali majetok slúžiaci na podnikanie, takto v roku 2018 na leasing kúpili auto, išlo o dodávku asi za cca 35.000,- až 37.000,- eur, rok predtým kupovali tiež rovnaké auto, používajú celkovo 3 autá, u ktorých splácajú leasing na 5 rokov. Podniká v medzinárodnej doprave a špedícii. Spláca pôžičku 530,- eur mesačne, platí poisťky pre mal. O. 27,- eur, mal. S. 26,- eur a na seba 50,- eur mesačne.

19. Predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu z hľadiska zákonných kritérií určujúcich pre výšku vyživovacej povinnosti tak bolo, či v konaní zistené skutočnosti, tak na strane otca ako osoby povinnej, na strane samotnej matky, ako aj na strane mal. detí, ako osôb oprávnených z vyživovacej povinnosti, indikujú k záveru o ich súlade vo svetle vyššie uvedených teoretických východísk s výškou súdom prvej inštancie určenej vyživovacej povinnosti otcovi.

20. Vyhodnotením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súdom prvej inštancie určené výživné zo strany otca tak v prospech mal. O., ako aj v prospech mal. S., nepresahuje zodpovedajúci podiel na nákladoch daných vekom a základnými odôvodnenými potrebami mal. detí, a súčasne tiež nepresahuje limity dané osobnými, majetkovými a potencionálnymi finančnými možnosťami otca ako povinného rodiča, reflektuje rovnako na skutočnosť, že zo strany matky je vyživovacia povinnosť vo finančnom vyjadrení kompenzovaná výkonom jej osobnej starostlivosti o mal. deti, a v konečnom dôsledku zohľadňuje aj právo detí participovať na životnej úrovni otca, ako povinného rodiča.

21. Nedôvodne otec namieta, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnil ním uvádzané skutočnosti, v konkrétnostiach, že má celkovo 4 vyživovacie povinnosti, rovnako ako ani to, že tiež matka je povinná sa podieľať na výžive mal. detí, že spoločnosť, prostredníctvom ktorej podniká, spláca úver 2.000,- eur mesačne na vozidlá, prostredníctvom prevádzky ktorých vykonáva podnikateľskú činnosť, že do tejto spoločnosti vstúpil až v priebehu jej činnosti v roku 2015 a v konečnom dôsledku, že výška výživného nezodpovedá jeho komplexným pomerom.

22. Zákonnou povinnosťou každého rodiča je správať sa a konať tak, aby bol spôsobilý menovite vyživovaciu povinnosť k mal. deťom v adekvátnej miere zabezpečiť. Pri uplatnení princípu tzv. potenciality príjmov u osoby povinnej platiť výživné, súd neprihliada na skutočné, či ako v tomto prípade deklarované príjmy povinného otca, ktoré mal podľa potvrdenia dosahovať v rozhodnom období pred vyhlásením rozsudku, ale vychádza z jeho potencionálnych príjmov, čo znamená z príjmov, ktoré povinný (potencionálne) jednak mohol mať vzhľadom na svoj vek, zdravotný stav, schopnosti, stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania, prax, dopyt na trhu práce, a to bez ohľadu na to, že tento príjem by v dôsledku svojej nečinnosti reálne nepoberal (pokiaľ by tomu samozrejme nebránili na jeho strane existujúce objektívne prekážky), alebo ako tomu bolo v konkrétnostiach posudzovanej veci z výšky príjmu, ktorý vzhľadom na zistené okolnosti povinná osoba s vysokou mierou pravdepodobnosti, ak nie priamo istoty poberá napriek tomu, že nedôveryhodne deklaruje príjem oveľa nižší. Vyššie uvedený princíp, spočívajúci v tom, že nerozhodujú skutočné (resp. deklarované) zárobkové a majetkové pomery rodiča, ale jeho potencionálne zárobkové a majetkové možnosti, plynú z toho, že je povinnosťou rodičov vynaložiť všetky sily na zodpovedné zabezpečenie výživy svojich detí a vystríhať sa každého konania, majúceho negatívny dopad na zabezpečenie výživy detí, v súlade s ktorou povinnosťou, nemôže byť tiež neúnosná miera podnikateľského rizika spojeného s nevýnosnou činnosťou spoločnosti, prostredníctvom ktorej povinná osoba podnikateľskú činnosť vykonáva (pričom nemožno vylúčiť že tiež v snahe docieľiť nižší rozsah vyživovacej povinnosti), ale obdobné dôsledky má tiež konanie povinného rodiča spočívajúceho v nehospodárnom nakladaní s finančnými prostriedkami, či taký spôsob vedenia jeho spoločnosti, prostredníctvom ktorého primárne sleduje zveľaďovanie majetku svojej obchodnej spoločnosti na úkor jej zisku, vytvárajúc tak podmienky na diskvalifikovanie sa z objektívnej možnosti platiť riadne výživné, ktoré konanie však nemôže byť na ťarchu oprávneného mal. dieťaťa, ako neudržateľné vo svetle jeho rodičovskej zodpovednosti a v kolízii s jeho prioritnou zákonnou vyživovacou povinnosťou (§ 75 Zákona o rodine), keďže je vecou zodpovedného prístupu každého rodiča, aby s ohľadom na svoj vek, možnosti, schopnosti a dosiahnuté vzdelanie si zabezpečil takú prácu, aby bol spôsobilý adekvátne pokryť jemu pripadajúci podiel na výživnom pre mal. deti.

23. Týmto vo vzťahu k vyživovacím povinnostiam zodpovedným spôsobom však otec v konkrétnostiach posudzovanej veci, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, nekonal. Len v stručnosti odvolací súd poukazuje na ťažiskové skutočnosti, ktoré diskvalifikujú otca z iného posudzovania jeho pomerov, ako vo svetle ust. § 75 ods. 1 ZR. Vyššie uvedený princíp spočívajúci v tom, že nerozhodujú skutočné zárobkové a majetkové pomery rodiča, ale jeho potencionálne zárobkové a majetkové možnosti plynú z toho, že je povinnosťou rodičov vynaložiť všetky sily na zodpovedné zabezpečenie výživy svojich detí a vystríhať sa každého konania majúceho negatívny dopad na zabezpečenie výživy detí. Možno sa plne identifikovať so záverom súdu prvej inštancie, že ak spoločnosť nemá dlhodobu (niekoľko rokov) zisk (pričom nie je významné, že otec ju prevzal až v roku 2015, kedy však rovnako vykazovala nepriaznivý hospodársky výsledok), stráca sa tým účel podnikania a je vecou zodpovedného prístupu povinného rodiča, aby potom zväžil ukončenie takéhoto podnikania, našiel si riadne zamestnanie, aby si mohol plniť svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť v zodpovedajúcej miere. Pokiaľ povinný rodič totiž koná diferentne, teda napriek tomu zotráva v podnikaní, ktoré neprináša žiadne výnosy, ale dlhodobu niekoľko rokov činnosťou svojej spoločnosti smeruje k negatívnym hospodárskym výsledkom, ako je tomu tiež v tomto prípade, bolo by na strane otca sa iluzórne domnievať, že tento stav by mohol ísť na ťarchu plnenia si jeho vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom o to viac, že príjem, ktorý otec tvrdil, že v spoločnosti dosahuje (keďže je v nej súčasne zamestnaný v pracovnej pozícii vodiča) cca 420,- eur netto mesačne pri zistení, že jeho ďalší zamestnanec v rovnakej pracovnej pozícii dosahuje cca 1.450,- eur mesačne, je z hľadiska vierohodnosti absolútne neudržateľný. Za stavu, že otec okrem vykonávania identickej pracovnej pozície, je naviac spoločníkom a konateľom spoločnosti, správne súd prvej inštancie uzavrel, že pre potreby posúdenia pomerov otca je potrebné vychádzať minimálne z výšky príjmu jeho zamestnanca, z ktorého po odrátaní mu v tejto veci určenej vyživovacej povinnosti vrátane predtým určeného výživného na mal. R. (čo spolu predstavuje čiastku 370,- eur mesačne), na jeho potreby vrátane výživného na mal. N. (ktoré súdom určené nemá, avšak s ňou a jej matkou, ktorá je druhou spoločníčkou v jeho spoločnosti) zostáva suma 1.080,- eur, za ktorého stavu je tiež vo svetle morálnom neakceptovateľné spochybňovanie dôvodnosti výšky určeného výživného, ktoré reálne pre mal. O. predstavuje sumu 5,67 eur/deň a mal. S. sumu 4,33/deň, čo vzhľadom na vek mal. detí a ich vývoj ani nie je čiastka spôsobilá pokryť reálne dennú pestrú a energeticky vhodne vyváženú stravu (ovocie, mliečne výrobky, mäso, zelenina). Zo súdom určenej výšky vyživovacej povinnosti rozhodne nemožno vyvodit' záver, že by prostredníctvom nej mohli byť hradené akékoľvek nadštandardné (či už pravidelné, alebo nepravidelné) výdavky na zabezpečenie odôvodnených potrieb maloletých detí). Je

potrebné si totiž uvedomiť, že len náklady na bývanie v skladbe nájomné, energie a ďalšie predstavujú cca 160,- eur mesačne, z čoho alikvótny podiel pripadajúci na každého člena domácnosti (4 osoby, t.j. matka + 3 deti) predstavuje čiastku cca 40,- eur mesačne/osoba. Vezmúc do úvahy pri súčasnom vývoji cien len elementárne náklady na stravu, oblečenie, hygienické potreby, zdravotnú starostlivosť a už vôbec nehovoriac o minimálnych nákladoch na záujmovú činnosť maloletých detí (ktorú zjavne matka aktuálne nie je schopná zo svojho príjmu pokryť), pri pomeroch otca (už len v kolízii s výškou príjmu, minimálne ktorý v pozícii vodiča nepochybne dosahuje), nie je dôvod indikovať k záveru, že čiastky 170,- eur mesačne v prospech mal. O., ktorý je žiakom základnej školy s výhľadom na nástup do prvého ročníka strednej školy a mal. S. vo výške 130,- eur mesačne, ktorý v novom školskom roku začne navštevovať základnú školu, by mohli byť nadštandardnými. Naviac v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, by sa výživné zamestnaného rodiča na dieťa malo pohybovať v rozpätí 20 - 30 % jeho priemerného čistého (či potencionálne dosiahnuteľného) mesačného príjmu, samozrejme s možnosťou rôznych modifikácií najmä v závislosti jednak na počte vyživovacích povinností, či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale tiež aj povinných osôb. V posudzovanej veci s prihliadnutím na výšku potencionálneho príjmu otca (minimálne cca 1.450,- eur netto), výška určenej mu vyživovacej povinnosti z uvedeného rozpätia s prihliadnutím na rozhodujúce skutočnosti jednoznačne nevybočuje, keďže predstavuje 25,52 % jeho príjmu.

24. Nedôvodne tiež otec namieta, že matka by sa mala väčšou mierou podieľať na zabezpečení odôvodnených potrieb maloletých detí. Je to totiž práve matka, ktorá potreby detí v princípe v plnom rozsahu hradí od doby, ako tieto prišli bývať k nej, a o tieto sa výlučne osobne aj stará. Nie je to takto teda otec, ale je to matka, ktorej naviac každodenný život vo všetkých jeho sférach (partnerskej, spoločenskej, pracovnej, finančnej) je determinovaný starostlivosťou o deti, riešením ich problémov, zabezpečovaním im bývania, nehovoriac o tom, že otec svojim nezodpovedným prístupom k plneniu si vyživovacích povinností prakticky v plnom rozsahu v minulom období preniesol na matku zodpovednosť za zabezpečenie hradenia nákladov spojených čo i len so základnými potrebami maloletých detí, čo museli suplovať rodičia matky, pričom nepriaznivá finančná situácia matky (ktorá jednoznačne za týchto okolností dopadla tiež na deti samotné), mu musela byť známa. Nie je teda žiaden zákonný ani racionálny dôvod, pre ktorý by náklady na zabezpečovanie potrieb maloletých detí mala znášať (v ťažiskovej, či rovnakej časti) matka, o to viac, že jej podiel na výživnom vo finančnom vyjadrení je v zmysle zákona kompenzovaný jej osobnou starostlivosťou o maloleté deti, ktorá ju v podmienkach praktického života aj vykonáva, bez reálnej participácie na nej zo strany otca ako druhého rodiča.

25. V konečnom dôsledku nespôsobilou k dopadu na vecnú správnosť rozhodnutia v napadnutých častiach je tiež námietka otca, že súd nezohľadnil pri rozhodovaní úvery, resp. leasingy, ktoré má spoločnosť v súvislosti so zakúpením motorových vozidiel, prostredníctvom ktorých vykonáva svoju podnikateľskú činnosť. Jednak ide o záväzky spoločnosti a nie o záväzky otca ako fyzickej osoby, a jednak bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či a do akej miery pri napĺňaní svojho podnikateľského zámeru, je schopná jeho spoločnosť svojou činnosťou tieto záväzky z tržieb pokryť, naviac pri jej permanentne vykazovanej strate, na vzniku ktorej aj tieto záväzky významne participujú. Ich výška ani rozsah rozhodne však nie sú spôsobilé k negatívnemu náhľadu na pomery otca ako fyzickej osoby vo vzťahu k určenej mu výške jeho vyživovacej povinnosti k obojmu maloletým deťom.

26. S poukazom na vyššie uvedené, keďže odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia v častiach, ktorými bolo určené bežné výživné na obe mal. deti, ako aj následne vyčíslené zročné výživné (výroky III., IV.,V.) rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil.

27. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

29. V mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zásada, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku

a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

30. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza (§ 76 CMP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) alebo návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia u miestne príslušného súdu podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok.

Rozhodnutie o peňažnej povinnosti vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou exekúcie podľa Exekučného poriadku, a to exekúciou zrážkami zo mzdy a z iných príjmov, prikázaním pohľadávky, prikázaním pohľadávky z účtu v banke, prikázaním iných peňažných pohľadávok, postihnutím iných majetkových práv, exekúciou na obchodný podiel, predajom hnutelných vecí, predajom cenných papierov, predajom nehnuteľnosti, predajom podniku, príkazom na zadržanie vodičského preukazu.

Rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému možno vykonať cestou súdneho výkonu rozhodnutia podľa zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, a to odňatím maloletého tomu, u koho podľa rozhodnutia nemá byť a odovzdaním tomu, komu bol podľa rozhodnutia zverený, alebo tomu, komu rozhodnutie priznáva právo na styk s maloletým po obmedzený čas, alebo tomu, kto je oprávnený neoprávnené premiestneného alebo zadržaného maloletého prevziať.